

@ לקבלת הגיליון במייל: Sh606marom@gmail.com

שיאים ופלאות

הקוף הקטן ביותר בעולם!!!

ה"מרמוסט הגמדי"

אורכו עד 16 ס"מ. הזנב ארוך מהגוף. צבעו הוא תערובת לא אחידה של כתמים קטנים בצבע חום-בהיר, שחרחר ואפור. המרמוסט הגמדי אוכל פירות רכים וחרקים המצויים בשפע ביער.

בני מין זה אינם קלי תנועה ובשעת סכנה הם עוברים מיד ומסתתרים בצד האחר של הגזע או הענף, כך שהענף יחצוץ בינם לבין האויב, שם הם קופאים ללא תנועה עד יעבור זעם. אויביהם בטבע הם עופות דורסים ונחשים החיים על העצים, אך אויבם העיקרי כיום הוא האדם.

תפוצתו היא היער הטרופי אשר לחוף האמזונאס בדרום ברזיל, צפון פרו ואקוודור.

מרמוסטים צעירים מתרגלים במהרה לחיים בשבייה ואוהבים מאוד לשבת על ידיהם של המטפלים בהם, כשם שהם יושבים על גב הוריהם.

עד מהרה מוגלים את כיסי הבגדים ויודעים להתכנס לתוכם כשקף להם או כשהסביבה נראית להם עוינת.

הם מכירים היטב את כל בני הבית, אך אל זרים מתייחסים בחשדנות רבה ומגיבים בהשמעת קולות קרקור וצקצוק.

מפעם לפעם מובאים לישראל מרמוסטים גמדיים בודדים בדרכים שונות. בדרך כלל, אם לא מתו בדרך, הם מגיעים תשושים ואינם מאריכים ימים.

אוצר הפלאות

הניסים שנעשו ליעקב אבינו...

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה" [כח-י]

אמרו בתרגום יונתן בן עוזיאל:

"חמישה ניסים נעשו ליעקב כאשר יצא מבאר שבע:

הנס הראשון, שהתקצרו שעות היום ושקעה חמה שלא בעונתה, כי הנבואה ביקשה להתגלות לו.

הנס השני, ארבע האבנים שהניח למראשותיו, מצאן בבוקר אבן אחת.

הנס השלישי, האבן ע"פ הבאר, שכל הרועים היו מתכנסים כדי לחלצה מעל פי הבאר, גלל אותה בידו האחת.

הנס הרביעי, שהמים בבאר עלו לקראתו ונבעו מאליהם חוצה, והייתה הבאר נובעת מים כל השנים ששה בחרן.

והחמישי, שקפצה לו הדרך, ובאותו היום שיצא, הגיע לחרן.

הגאון רבי מימון בן עטר זצ"ל כתב בספרו "טעמי המקרא": שלפיכך נכתב "וילך חרנה" ולא "וילך לחרן", שהאות ה' רומזת על חמשת הניסים הנוכחים.

חזק קצר וקולע

תורה או ייחודים..

"ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל

בהן פצלות לבנות" [ל,ז]

כתב האריז"ל, שבשעה שיעקב עשה זאת הוא כיוון ייחודים של מצוות תפילין. במעשה זה קיים יעקב אבינו מצוות תפילין [והיה זה עוד לפני מתן תורה].

המגיד מבריסק התפלפל פעם עם בנו: מה יותר חשוב - ללמוד תורה או לייחד ייחודים?

נענה הבן ואמר: 'מובן שלייחד ייחודים חשוב יותר, והראיה: יעקב אבינו היה בשיבת שם ועבר ארבע עשרה שנה והתורה לא כותבת על כך דבר ואילו על הייחודים שייחד יעקב ישנם פסוקים רבים!'

'אדרבא' - אמר המגיד - 'מכאן ראייה הפוכה: על הארבע עשרה שנה שהיה אצל שם ועבר ולמד תורה הוא לא נענש על שלא כיבד את אביו ואת אמו, אבל על הזמן ששהה בבית לבן וייחד הייחודים הוא כן נענש, ומכאן ראייה שלימוד תורה חשוב יותר!'

חפץ ברש"י

בהקשר למה מוזכר
הפרח יסמין בפרשה???

ציור בפרשה...

"ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת
לזן אחי אמן ואת לאן לזן אחי אמן
ויש יעקב וישל את האבן מעל פי
הבאר וישק את לאן לזן אחי אמן"
[כ"ט-י']

חכמתו של הרב...

סיפור לעצת!

ארבע עשרה שנה עבד יעקב אבינו את לבן עבד בנותיו. ועוד שש שנים, שהן עשקו לבן והחליף משכורתו עשרת מונים. חשב להתעשר על חשבוננו, כהודאתו **"ניחשתי, ויברכני ה' בגללך"**, וחשב לעושו. ומה היה הסוף, יעקב אבינו יצא ממנו בעושר רב "ויפרוץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וחמורים" ואילו לבן, בשונו למקומו לאחר שרדף אחרי יעקב, מצא שליטים ורקונוה ורוששוהו מכל וכל. זה סופו של עושק ורמאי!

ובעניין זה מעשה שהיה בסוחר יהודי שחצה את המדבר וצורר כספו בידו, לעשות בו סחורה. בדרכו התנפלו עליו שודדים ושללו כל ממנו. עמד תוהו ואבל, חסר כל. לפתע ראה פרש חמוש.

שאלו הפרש: "מה לך?" סיפר את כל אשר קרהו.

אמר לו הפרש: "אם ארדוף ואשיגם, ואחלץ מהם שללם - מה יהא שכרי?"

אמר לו: "אתן לך עשירית".

מאן הפרש.

אמר: "אתן לך מחצית", וסירב.

נענה הסוחר ואמר: "קח הכל ותן לי את מה שתרצה".

הסכים הפרש בתנאי שהתחייבות תיכתב ותיחתם. לאחר מכן מיהר אחריהם, הרג מקצתם והכניע השאר וחילץ אף ההון הרב.

נטל מתוכו זהוב והשליך ליהודי.

אמר היהודי: "אנא בטובך, היה הוגן" - והפרש אטם אוזניו משמוע.

קראו הסוחר היהודי לדין לפני המלך אלפונסו. התייצב המלך והיהודי טען שנעשק. הוציא הפרש את ההתחייבות החתומה.

פנה המלך ליועצו, **החכם רבי שמואל סקיל זצ"ל** ואמר: "מה נעשה במקרה זה? הלב ממאן לנשל את היהודי מכל רכושו, אבל ההתחייבות חתומה, גם אם הוצאה מידו באין ברירה".

אמר רבי שמואל למלך: "תן לי רשות", והרשות ניתנה. אמר לפרש: "בבקשה ממך, תן לסוחר הזה עוד כמה זהובים".

ענה הפרש: "לא רוצה!".

אמר רבי שמואל לפרש: "האמנם אתה רוצה אתה הכל, מלבד הזהוב שנתת?"

אמר הפרש: "אכן כך!".

"אם כך", אמר רבי שמואל לסוחר: "החזר לו את הזהוב שקיבלת, והוא ישיב לך את כל הרכושו!".

"מדוע?" תמה הפרש.

"כי זו לשון ההתחייבות", אמר רבי שמואל: "קח הכל, ותן לי מה שתרצה. וברגע שהודית שאתה רוצה בכל מלבד אותו זהוב, הרי חייב אתה לתת את כל הרכוש לסוחר, כי זה מה שאתה רוצה..."

חפו פני הפרש שביקש לתפוס מרובה ונאלץ לוותר על שללו...

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

